

Lilac

江为竭 เจียงเว่ยเจี๋ย เขียน

เมิ่งเหวิน แปล

可乐奶茶 908 วาด

ราชา
มังกร
ตัวน้อย
กับ
เจ้าชาย
ของดาว

龙王弱小无助
但能吃「星际」

ราชา
มังกร
ตัวน้อย
กับ
เจ้าชาย
ของเงา

龙王
但能吃「星际」
小无肋

江为竭 เจียงเว่ยเจี๋ย

เซี่ยน

เมิ่งเหวิน

แปล

Lilac

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

คำแนะนำนักพิมพ์

พลังอันยิ่งใหญ่ นั่นคือดาบสองคม มันดึงดูดให้คนโลภเข้ามากระราน
แย่งชิง แต่ก็ทำให้ผู้ครอบครองรักษา ‘สิ่งสำคัญ’ ไว้ได้เช่นกัน บัลลังก์
สัตว์ต่างดาวจึงเป็นทั้งสุสานและปาฏิหาริย์แห่งจักรวาลในคราวเดียวกัน

ถ้าคุณได้ครอบครองพลังที่ยิ่งใหญ่นั้น คุณจะทำอะไร จะตัดสินใจ
เช่นเดียวกับ **เล็นจามู** และ **หลงสืออวี** หรือเปล่า รับพลังจ่อๆ แล้วออกเดินทาง
ครั้งสุดท้ายไปกับปัจฉิมบทของ **ราชามังกรตัวน้อยกับเจ้าชายของเขา** ได้เลยล่ะ

ด้วยรัก

อดีตของเธอ

จุดเริ่มต้น ของเรื่องราวคือฤดูร้อนปีหนึ่ง

ลมทะเลของปี 2116 ยังคงเย็นสบาย เล่นซึ่งเพิ่งทำภารกิจเสร็จสิ้น เธอเก็บสัมภาระเตรียมขึ้นยานสตาร์ชิป เทอร์มินัลสั้นเล็กน้อย เธอปรายตามองที่หนึ่ง หน้าจอขึ้นชื่อว่า : เจิ้งอี่

เขาถาม [คุณยุ่งอยู่หรือเปล่า]

เพื่อนที่อยู่ข้างๆ ก็เห็นข้อความนั้นด้วย จึงใช้แซนสเกดพรางขยิบตาให้เธอ “โล่ใจดีจริงๆ นะ”

เล่นซึ่งบอกว่า “อย่าพูดซ้ำซ้ำ” จากนั้นก็ฉวยจังหวะตอนเพื่อนสาวก้มหน้า พิมพ์ข้อความตอบกลับอย่างไร

เธอเจอเจิ้งอี่ครั้งแรกตอนไปล่าสัตว์ต่างดาวครั้งหนึ่ง

ในตอนนั้น เธอกับคนในตระกูลสืบกว่าคนไปยังดินแดนร้างเพื่อจัดการกับสัตว์ต่างดาว

คนในตระกูลเล่นและตระกูลนักล่ามังกรเกือบสิบตระกูลต่างมีชื่อเสียงโด่งดังมากในสหพันธ์ ไปที่ไหนล้วนมีแต่คนยำเกรงและปฏิบัติกับพวกเขาอย่างสุภาพ

ดาวเคราะห์ดวงนี้ชื่อว่าโปกาซ่า ผู้คนอาศัยอยู่ที่นี่มาสิบกว่าปีแล้ว ยังมีพื้นที่ขนาดใหญ่รอการพัฒนาอยู่ ดังนั้นแม้ว่าพวกเขากลุ่มนี้จะยังเยาว์วัย แต่ก็มีคนยึดเสบียงกองโตให้พวกเขาพักติดตัวมายังดินแดนร้างแห่งนี้

จากนั้นก็เกิดการไล่ล่าที่ยาวนาน

พลกำลังของวัยรุ่นกลุ่มนี้ยังแข็งแกร่งไม่เท่าพวกผู้อาวุโส ยังไม่ถึงขั้นที่จะเผชิญหน้ากับมังกรได้ ดังนั้นจึงได้แต่มาที่ดาวเคราะห์ดวงนี้ เพื่อจัดการแก้ปัญหาเรื่องอสูรรัตติกาลที่กำลังคลุ้มคลั่ง

ดินแดนกร้างแห่งนี้กว้างใหญ่ไพศาล เส้นทางตามหาอสูรรัตติกาลก็ยาวนานอย่างยิ่ง พวกเขาตั้งเต็นท์ก่อไฟ ปักหลักอยู่ที่นั่นเกินกว่าครึ่งเดือน

เช้าวันที่ 27 พวกเขาพบกองหินในถิ่นทุรกันดาร

กองหินยุ่งเหยิงระเกะระกะ ดูจากภาพที่โดรนถ่ายได้ พวกมันมีลักษณะที่แปลกมาก

เส้นซึ่งขมวดคิ่วเข้าหากันเล็กน้อย และเล่าสถานการณ์ที่เกิดขึ้นให้ผู้อาวุโสในตระกูลรับทราบ เวลานี้พรรคพวกที่ร่วมเดินทางมาด้วยกันกำลังสำรวจอยู่ในค่ายศิลา จู่ๆ ก็พูดขึ้นว่า “ที่นี่มีพลังจิตหลงเหลืออยู่”

เส้นซึ่งยังไม่ทันเงยหน้า ก็รู้สึกสั่นสะเทือน เกาต์ขนาดมหึมาทาบทับลงบนตัวเธอ

เพียงชั่วพริบตา ก้อนหินที่กองสะเปะสะปะทั้งหมดบนพื้นก็เกาะกลุ่มรวมเข้าด้วยกัน กลายร่างเป็นสัตว์อสูรที่มีเขี้ยวเล็บแหลมคม ปีกทั้งสองข้างบดบังแผ่นฟ้า ยามหายใจก้อนหินตรงลำคอเรืองแสงสีฟ้าใส...อุณหภูมิสูงจนเผาไหม้พวกมันเป็นเปลวไฟพวยพุ่งลุกโชน

ดวงตาเป็นสีทอง

เป็นมังกร

แม้จะไม่รู้ว่ามันเป็นมังกรรุ่นที่เท่าไร แต่จากอานุภาพพลังจิต ต้องไม่ต่ำกว่ารุ่นที่สองแน่นอน

นี่ไม่น่าใช่สิ่งที่พวกเขาจะรับมือได้ พุนยนต์ที่ลอยอยู่กลางอากาศตรวจพบภัยคุกคามจึงยิงกระสุนออกไปอัตโนมัติ เพียงแต่เมื่อกระสุนโดนตัวมันก็กระเด็นสะท้อนกลับ ไม่ได้ผลแม้แต่น้อย

เส้นซึ่งถือว่าเป็นผู้มีพรสวรรค์ แข็งแกร่งที่สุดในกลุ่มนี้ ฉะนั้นตะเกียงน้ำมันที่ส่องสว่างอยู่ข้างกายเส้นซึ่งเวลานี้หลังพลังจิตพลุ่งพล่าน เธอตะโกนขึ้น “หนีเร็ว”

ตราบใดที่กลับไปบนยานเหาะได้ ก็ย่อมมีโอกาสรอด ซึ่งยานเหาะอยู่
ห่างจากพวกเขาไม่ไกล ยะ...ยังพอมีหวังอยู่

หัวใจเธอเต้นเร็วมาก

ทว่าถึงแม้จะเป็นพลังจิตที่พุ่งสูงขึ้นของเธอ ก็ถูกเปลวเพลิงสีน้ำเงิน
เผาผลาญไปอย่างรวดเร็ว มังกรศิลากระต๊อบพื้นแตกละเอียดได้อย่างง่ายดาย
ทั้งที่แค่เหยียบเบาๆ ก็ไม่มีใครเอาชีวิตรอดได้อยู่แล้ว

ขณะที่มันพุ่งเข้าไปในแนวขวาง หมายกระต๊อบยานเหาะให้แตกเป็น
ชิ้นๆ ทันใดนั้นก็มียลแสงหนึ่งตกลงมาจากฟ้า

นั่นคือยานเหาะที่บินเข้ามาอย่างรวดเร็ว

แทบเป็นปาฏิหาริย์ ผู้คนที่สวมชุดเอ็กโซสเกเลตันเดินลงมาจาก
ยานเหาะ ดึงดูดความสนใจของมังกรศิลาไปจนหมดสิ้น

การต่อสู้ยากลำบากมาก คนกลุ่มนั้นได้รับการฝึกฝนมาเป็นอย่างดี
บนเสื้อคลุมที่สวมอยู่เป็นลายราชสีห์โรมันกับมังกรร้าย เห็นปุ๊บก็รู้ได้ทันที
ว่าเป็นผู้เก่งกล้าของตระกูลนักล่ามังกรที่ต่อสู้กับพวกมังกรมาเป็นเวลานาน
แล้ว

เล่นซึ่งเข้าร่วมในการต่อสู้ของพวกเขาด้วย รอยแยกบนพื้นมีสภาพ
เหมือนงูเลื้อยไม่มีผิด

ท้ายที่สุดมังกรศิลาซึ่งได้รับบาดเจ็บก็หนีเตลิดไป

เล่นซึ่งหมดเรี่ยวแรง เธอทรุดตัวลงกับพื้นหลังจากสูญเสียกำลัง
ไปมาก

แต่มือข้างหนึ่งกลับยื่นมาตรงหน้าเธอ

เมื่อเธอเงยหน้าขึ้นมอง ชายที่สวมชุดทหารสหพันธ์กำลังจ้องมองเธอ
ตาไม่กะพริบ “ผมชื่อเจิ้งอี้ ต้องขอโทษด้วย พอดีการตามล่าของเราครั้งนี้
เกิดปัญหาขึ้นเล็กน้อย จึงทำให้มันหลุดออกจากพื้นที่ควบคุม”

เขาช่วยพยุงเล่นซึ่งลุกขึ้นยืน

รูปร่างเขาผึ่งผายองอาจ อ่อนเยาว์ และหล่อเหลา

แน่นอนว่าเล่นซึ่งเคยได้ยินชื่อนี้มาก่อน เขาเป็นอัจฉริยะที่มีชื่อเสียง
โด่งดัง พลังจิตกล้าแข็งและทรงพลัง มีผลงานสังหารมังกรมามากมาย เธอ

รู้ว่าเงิยังงุ่นแน่น จนกระทั่งได้เจอตัวจริง เธอถึงรู้ว่าที่จริงแล้วเขาอายุมากกว่าเธอแค่ห้าหกปีเอง

ถึงแม้เธอจะบอกว่าไม่ต้อง แต่เขาก็ยังยืนยันกรานที่จะพาทีมของพวกเธอไปส่งที่เมือง สุดท้ายยังกำชับด้วยว่า “ช่วงนี้อ่าเพิ่งออกไปข้างนอก ไว้หลังจากจัดการมังกรตัวนั้นได้แล้ว ทางตระกูลจะแจ้งให้พวกคุณทราบเอง”

ตอนแรกเลินซึ่งไม่เก็บเรื่องนี้มาใส่ใจมากนัก

กระทั่งต่อมาเงิพยายามติดต่อเธอทั้งแบบเปิดเผยและแบบลับ ๆ อยู่หลายครั้ง พวกเพื่อน ๆ ก็เริ่มเอะใจว่าเกิดอะไรขึ้น

จวบจนตอนนี้ สายลมในฤดูร้อนโบกพัดเย็นสบาย เธอก็ได้รับข้อความจากเงิอีกแล้ว

หลังจากแอบตอบกลับไป เพื่อนซี้ก็พูดขึ้นอีก “นี่เธอรู้หรือเปล่า ที่จริงก่อนหน้านี้เราเคยเจอเขาแล้ว”

“เงิอ่ะเหรอ”

“ใช่ละสิ ก็ตอนที่เราไปร่วมฝึกประจำตระกูลคราวก่อนไง พวกเราไปแท่นซ์เบิร์กกัน ตอนนั้นเขาเป็นผู้รับผิดชอบพอดี”

การฝึกของตระกูลนักล่ามังกรอันตรายมาก ต้องมีเหล่าผู้อาวุโสคอยดูแลผู้เข้าร่วมการฝึกอยู่ลับ ๆ เพียงแต่ผู้รับผิดชอบที่ยังหนุ่มมีแค่เงิคนเดียวเท่านั้น

“อ้อ งั้นเหรอ” เลินซึ่งเอ่ย “ตอนนั้นฉันไม่เห็นนะ”

“เขาดูสนใจเธอนะ” เพื่อนเอ่ยจุก ๆ จิ้ง ๆ ขึ้นอีกครั้ง “ดูความเอาใจใส่นี้สิ อบอุ่นอ่อนโยนเหลือเกิน ขาดก็แค่บอกว่า ‘คินนี่พระจันทร์สวยมาก’¹ คราวก่อนเธอยังพูดอยู่เลยไม่ใช่เธอว่าคุยกับเขาแล้วรู้สึกถูกคอ”

เลินซึ่งแม้ริมฝีปากเล็กน้อย ไม่ตอบอะไร

ลมฤดูร้อนพัดพาใบไม้ร่วงกราว เธออดไม่ได้ที่จะยิ้มมุมปาก

นับตั้งแต่ฤดูร้อนนั้นเป็นต้นมา เรื่องราวต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นก็ช่างเหมาะสมและเป็นขั้นเป็นตอนตามธรรมชาติ

---

¹ คำบอกรักทางอ้อมในภาษาญี่ปุ่น

ข้อแก้ตัวต่าง ๆ ก็ถูกปัดทิ้งไป พวกเขาข้ามผ่านคืนวันมากมายด้วยกัน
มังกรและสัตว์ต่างดาวอื่นๆ ยังคงอาละวาดอยู่ในทะเลดาว เป็น
อุปสรรคขัดขวางการสำรวจของมนุษย์

ส่วนใหญ่พวกเขามีภารกิจต่างกัน แต่สองสามปีมานี้ เธอร่วมเดินทาง
กับเจิ้งอู่ไปยังสถานที่ต่าง ๆ มากมาย

ตั้งแต่ชั่วโลกที่หนาวเหน็บจนถึงป่าไม้เขียวชอุ่ม ดімไวน์ต้นเอลฟ์
หอมเข้มข้นได้ตัดไม้โบราณของเผ่าสัตว์ และถูกคนแคระนิสัยประหลาด
พวกนั้นยั้วมิให้ด้วย...

ช่างยิ่งใหญ่และน่าหลงใหล

กระทั่งวันหนึ่ง เธองุ่นไต้เลื่อยเต็มรั้วไม้ไผ่ แสงจันทร์กระจ่างดัง
สายน้ำไหล

เล่นชิงและเจิ้งอู่เดินผ่านสวนดอกไม้ด้วยกัน

นาน ๆ ที่ทั้งสองจะได้มีวันหยุด เธอเล่าเรื่องภารกิจครั้งก่อนให้เจิ้งอู่
ฟังด้วยความตื่นเต้น เล่าว่าทีมของพวกเธอตามล่าสัตว์ต่างดาวด้วยวิธีไหน
และเล่าว่าพวกเธอต่อสู้กับสัตว์ต่างดาวเจ้าเล่ห์ตัวนั้นอย่างไร

เจิ้งอู่ตั้งใจฟังอย่างเฝียว ๆ หัวเราะเป็นระยะ

กระทั่งเล่นชิงเล่าจนเหนื่อยแล้ว เธอจึงถามว่า “จริงสิ ภารกิจครั้ง
ล่าสุดของคุณเป็นยังไงบ้าง”

“ไม่ถึงกับยากมาก” เจิ้งอู่ตอบ “ง่ายกว่าครั้งนี้ด้วยซ้ำ”

“คุณได้ภารกิจใหม่อีกแล้วเหรอ”

“อืม” เจิ้งอู่ยิ้มนิ่งและหันไปมองเธอ “ยากมาก”

เล่นชิงไม่เคยได้ยินเขาพูดแบบนี้มาก่อน “ภารกิจอะไร ไซ้...มังกร
รุ่นแรกปรากฏตัวหรือเปล่า”

“ไม่ใช่ ผมแค่ไม่รู้ว่า你会ตอบว่าอะไร” เจิ้งอู่หยิบกล่องกำมะหยี่
ขนาดเล็กออกมาราวเวทมนตร์ แหวนเพชรราวกับเปล่งประกายอยู่ในนั้น
“เล่นชิง คุณยินดีจะแต่งงานกับผมไหม”

เล่นชิงประหลาดใจไปสองวินาที

จากนั้นเธอก็ยิ้มตาหยี “แน่นอน”

ในเวลานี้เทคโนโลยีการบินและอวกาศกำลังก้าวหน้าไปอย่างรวดเร็ว
มีกาแล็กซีรอให้ไปสำรวจอีกมากมาย ความว่างเปล่าอันกว้างใหญ่ที่อารย-
ธรรมของพวกเขายังสำรวจไปไม่ถึง กำลังหุบย่นทั้งวิกฤตและโอกาสมาให้

นี่เป็นยุคสมัยที่ยิ่งมาก และก็เป็นช่วงเวลาที่ยิ่งใหญ่มากช่วงหนึ่ง
ทุกคนต่างตั้งตารอให้วันพรุ่งนี้มาถึง อารยธรรมกำลังก้าวหน้าต่อไปไม่
หยุดยั้ง

ตระกูลนักล่ามังกรต่างมีงานรัดตัว มักต้องไปทำภารกิจในดินแดน
อันไกลโพ้นซึ่งกินเวลานานหลายเดือน

พวกเขาแยกจากกันนานกว่าจะได้อยู่ด้วยกัน แต่ทั้งคู่อายุยังน้อย
ไฟแห่งความกระตือรือร้นลุกโชนอยู่ในใจ ช่วยประคับประคองให้พวกเขายืน
หยัดต่อไปได้ และเผื่อรอการได้มาพบกันในครั้งต่อไป

ท่ามกลางสายลมฤดูใบไม้ผลิปี 2120 ดาวเคราะห์ต่าง ๆ มีเสถียรภาพ
มากขึ้น

เพิงसानสัมพันธมิตรสร้างไมตรีกับอารยธรรมเอลฟ์มาหลาย ๆ ทั้งสองฝ่าย
แลกเปลี่ยนเทคโนโลยีซึ่งกันและกัน ทุกอย่างเป็นไปในทางรุ่งเรืองเฟื่องฟู
เจิ้งอี้ได้เลื่อนตำแหน่งหลายชั้น เพียงไม่นานก็มีชื่อเสียงโด่งดัง

ในช่วงที่เส้นซึ่งตั้งครภได้ไม่กี่เดือน เจิ้งอี้พยายามอยู่ข้างกายเธอ
ให้มากที่สุด แม้มีภารกิจต้องไปทำก็จะรีบกลับมาโดยเร็ว โชคดีที่ไม่มี
สถานการณ์เลวร้ายเกิดขึ้น เขาจึงไม่ต้องจากไปนาน

ตกกลางคืนทั้งคู่ยังซบกัน เล่นซึ่งตมมนที่เจิ้งอี้ชวนมาให้ เธอเล่าว่า
“เมื่อคืนฉันฝันด้วยแหละ ฝันเห็นว่าหลังจากลูกโตแล้วจะได้เป็นนักรบ
ผู้กล้าหาญ เป็นวีรบุรุษผู้ยิ่งใหญ่ เขาออกไปไล่ล่าในทะเลดาวเหมือนกับพวกเรา
ทุกคนต่างเคยได้ยินชื่อเสียงของเขา”

เจิ้งอี้พูดลืมหิวเราะ “คุณฝันกลางวันแล้ว วีรบุรุษคำนี้เป็นกันได้
ง่าย ๆ ซะที่ไหน”

“ฉันรู้อยู่แล้ว ที่จริงไม่ได้เป็นวีรบุรุษก็ไม่ใช่ไร เขาไม่ต้องไปไล่ล่า
ไม่ต้องเป็นนักรบก็ได้ แค่นี้ทำในสิ่งที่ตัวเองชอบ และเติบโตอย่างแข็งแรง
แค่นี้ก็พอแล้ว

“เป็นยังไง ฟังดูไม่เลวใช่ไหม...” เลิ่นซิงกล่าว “แบบนี้ดีกว่ากัน เยอะ”

“อืม”

เลิ่นซิงมองเจิ้งอ้อแล้วถามว่า “เป็นอะไรไป มีเรื่องอะไรเธอ”

หนนี้เจิ้งอ้อลังเลอยู่ครู่หนึ่ง “ทางตระกูลควบคุมได้แล้ว พอจะใช้วิธีเล่นแร่แปรธาตุอย่างง่ายได้ เดิมทีพวกเขาจะใช้พลังจากการเล่นแร่แปรธาตุระบุพิภพบัลลังก์ แต่บังเอิญค้นพบว่ามันอาจมี...ประโยชน์อย่างอื่นอีก”

ตระกูลเขากำลังศึกษาวิธีการเล่นแร่แปรธาตุ แน่หนอนว่าเลิ่นซิงรู้เรื่องนี้ดี แต่เธอคิดไม่ถึงว่ามนุษย์จะควบคุมพลังความสามารถของมังกรได้ตั้งใจจริง ๆ

เธอถามว่า “มีประโยชน์ในด้านไหนเธอ”

เจิ้งอ้อพูดต่อ “มะรินนี่ผมต้องกลับบ้าน เตียวคุณเห็นแล้วก็จะรู้เอง”

วันมะรินเลิ่นซิงก็ตามเขาไปที่เกาะนั้น คลื่นทะเลซัดสาด โชดหินแหลมคมเหมือนเขี้ยวฟัน ปรากฏการณ์สูงตั้งตระหง่านอยู่ในทะเล

ชั้นบันไดหินพาไปยังจุดสูงสุด ที่นั่นใช้เลื้อมังกรวาดลวดลายวงกลมที่ดูเข้าใจยาก...แค่เห็นรูปนี้ เลิ่นซิงก็รู้สึกว่ามีพลังจิตไหลเวียนอยู่ในนั้น

ทั้งหมดล้วนเป็น...พลังจิตของมังกร

ตรงกลางลวดลายคือโลงศพ ผู้อาวุธโสใบหน้าขาวซีดนอนอยู่ในนั้นอย่างสงบ

เป็นผู้อาวุธโสที่สว่างลับจากไปเมื่อห้าวันก่อน

ที่แรกเลิ่นซิงไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น

บรรยากาศในที่นั้นทำให้เธอรู้สึกไม่สบายใจโดยสัญชาตญาณ และทุกคนกำลังรอคอยอะไรบางอย่างอยู่

จนกระทั่งพลังจิตของคนอื่น ๆ ลอยอยู่ในอากาศและเชื่อมโยงเข้าด้วยกัน เกิดเป็นวงแหวนเวทขนาดใหญ่สว่างวาบที่ละนิด จากนั้นก็มีบางสิ่งกิ่งโปร่งใส คล้ายเป็นพลังจิตที่ไหลออกจากร่างผู้เสียชีวิต

และค่อย ๆ กลายร่างเป็นมนุษย์

...แม้ตายไปแล้วก็ยังสามารถผนึกพลังจิตเอาไว้ได้

การค้นพบนี้ช่างน่าตื่นตาตื่นใจ แต่ตระกูลนักล่ามังกรหลายตระกูลได้ตกลงกันโดยปริยายว่าจะไม่เปิดเผยข้อมูลนี้ให้สาธารณชนรับรู้

หลังกลับถึงบ้าน เลิ่นซึ่งบอกว่า “ฉันรู้สึกว้าว...เรื่องนี้มันแปลก ๆ”

“แปลกตรงไหน” เจิงอ๋อบอก “มันเป็นเรื่องดีไม่ใช่หรือ”

เจิงอ๋อพูดยิ้ม ๆ “คุณไม่เข้าใจเรื่องพวกนี้หรอก คิดมากเกินไปแล้ว”

จากนั้นทั้งคู่ก็พูดถึงเรื่องนี้น้อยมาก

ฤดูใบไม้ผลิในปีต่อมา ชีวิตใหม่ได้มาสู่ครอบครัวนี้แล้ว

เลิ่นซึ่งเพิ่งออกจากโรงพยาบาล เธออุ้มลูกนั่งรับลมอยู่ริมหน้าต่าง เจิงอ๋อบอกด้วยรอยยิ้มว่า “ระวังหน่อย เดี่ยวจะเป็นหวัดเอาได้”

“ไม่เป็นไร ฉันแข็งแรงจะตาย” เลิ่นซึ่งจ้องมองทารกน้อยตาไม่กะพริบ แล้วพูดด้วยเสียงที่แผ่วเบา “จาวมู่ เจิงจาวมู่”

ลูกน้อยหัวเราะเอิ๊กอ๊าก พลางเอื้อมมือไขว่คว้าบางอย่าง เลิ่นซึ่งโน้มหน้าเข้าไปใกล้ให้มือน้อยนุ่มนวลได้ลูบไล้แก้มเธอ ยิ้มกว้างราวดอกไม้ที่ผลิบาน

ในช่วงสองเดือน ลูกน้อยเริ่มเป็นไข้อย่างต่อเนื่อง

ตอนแรกแค่เป็นไข้ตัวร้อน ผ่านไปไม่กี่ชั่วโมงอาการก็ทุเลาไปเอง แต่ไป ๆ มา ๆ ก็กลายเป็นมีไข้สูงติดต่อกันหลายวันไม่ยอมลดเลย

พวกเขาทั้งสองวิตกกังวลแทบบ้า ต้องไปโรงพยาบาลทุกวัน แต่กลับตรวจไม่เจออะไรเลย

“อาจเป็นไปได้ว่าเขามีพลังจิตกล้าแข็งเกินไปมาแต่กำเนิด” หมอวินิจฉัยออกมาแบบนี้ “ผมไม่เคยเจอเคสนี้มาก่อน เพียงแต่เมื่อหลายปีก่อน มีเด็กคนหนึ่งก็ตกอยู่ในสถานการณ์ทำนองนี้เหมือนกัน บอกตามตรงว่าสถานการณ์ของเขาดีกว่าของลูกคุณ”

เลิ่นซึ่งจึงถาม “หลังจากนั้นล่ะคะ เด็กคนนั้นรักษาหายไหม”

หมอไม่ตอบ

เธอจึงเข้าใจได้ในทันที

จวบจนฤดูใบไม้ร่วงมาเยือน งานเริ่มยุ่งอีกครั้ง บางทีเจิงอ๋อต้องออกไปทำภารกิจติดต่อกันหลายสัปดาห์แล้วค่อยกระวีกระวาดรีบกลับบ้าน

เส้นซึ่งซุบพอมลงมาก ใบหน้าที่สวยงามก็เปลี่ยนเป็นซีดเขียว
โชคดียที่เหมือนสถานการณ์จะเปลี่ยนไปในทิศทางที่ดีขึ้น ลูกน้อย
ไม่เป็นไข้ตัวร้อนเลยตลอดหนึ่งเดือนเต็ม

ในระยะนี้เธอจึงผ่อนคลายลงโดยไม่ต้องสงสัยเลย

หลังจากสถานการณ์เริ่มคงที่ขึ้นบ้างเล็กน้อย เส้นซึ่งพอจะมีเวลา
ออกไปทำภารกิจฉุกเฉินที่ใช้เวลาเพียงสองสามวันได้

หลังกลับจากภารกิจ เธอกับเจิ้งอู๋มักกอดจูบกัน

ทว่าในคำคืนนี้ จู๋ ๆ เจิ้งอู๋พูดขึ้นว่า “ในรายงานภารกิจระบุว่าคุณจับ
เงือกไม่ได้”

เจิ้งอู๋ขมวดคิ้วเข้าหากัน “คุณติดต่อกับพวกนั้นอีกแล้วหรือ”

“ฉันเห็นว่ามันก็เป็นแค่เด็กน้อยที่ไม่รู้เรื่องอะไรด้วยเลย” เส้นซึ่ง
กล่าว “ถึงยังงี้ก็ไม่มีบันทึกว่าเงือกเคยทำร้ายคนมาก่อนไม่ใช่หรือ”

“มันเป็นเรื่องของหลักการ” เจิ้งอู๋พูดด้วยน้ำเสียงเคร่งเครียด “ยังไม่
พูดถึงเรื่องที่คุณไม่ได้รายงานตามความเป็นจริง เราจะใจอ่อนกับสัตว์ต่างดาว
ไม่ได้”

เส้นซึ่งขมวดคิ้วมุ่นเข้าหากัน เอ่ยเสียงอ่อนลงว่า “ฉันไม่อยากทะเลาะ
กับคุณ เพียงแต่บางทีพวกมันก็ดูเหมือนจะมีความรู้สึกเหมือนกันนะ”

“...”

เจิ้งอู๋โอนอ่อนลงเล็กน้อย “ยกตัวอย่างเช่นภูตวาฬ มันทำลายกอง
ยานเราไปเท่าไรแล้ว เริ่มแรกใช้ว่าเราไม่คิดจะสื่อสารกับมัน ขอเพียงมัน
ยอมตอบอะไรกลับมาบ้าง ไม่ว่าจะสื่อสารด้วยวิธีไหน ทั้งคลื่นแม่เหล็กไฟฟ้า
ไปจนถึงพลังจิตก็ไม่มีประโยชน์เลย”

“บางทีอาจเป็นเพราะเราไม่เข้าใจภาษาของมัน” เส้นซึ่งกล่าว “ไม่ว่า
มันอาจกำลังร้องเพลงอยู่ในความว่างเปล่าก็เป็นได้”

“เลิกมโนไปเองได้แล้ว”

บทสนทนาครั้งนั้นจบลงอย่างไม่ราบรื่นนัก

ที่จริงพวกเขาไม่ได้เพ่งทะเลาะกันครั้งแรก และก็ไม่ใช่ครั้งสุดท้าย

ต่อมาอาการป่วยเฉียบพลันของลูกน้อยยิ่งทรุดหนัก วันคืนที่สงบสุข

เหล่านั่นอยู่ได้ไม่นาน

พวกเขาต้องเที่ยวไปเที่ยวมาโรงพยาบาลทุกวัน ผลัดกันอยู่เฝ้าไข้
ทั้งคืน เฉิงอี้ที่เพิ่งไปสังหารสัตว์ต่างดาวกลับมาร่างกายเหนื่อยล้า กลายเป็น
คนไข้หูตึงหูตึงอารมณ์ร้อน เหมือนกลายเป็นคนแปลกหน้าที่ไม่เคยรู้จัก

ทุกอย่างต่างจากที่พวกเขาจินตนาการไว้อย่างสิ้นเชิง คนที่มีพลังจิต
แข็งแกร่งย่อมเป็นฝ่ายได้เปรียบ ต่อให้เป็นช่วงวัยเยาว์ ก็จะสามารถเรียนรู้
สิ่งต่าง ๆ ได้ไวกว่าคนอื่น

เดิมทีนึกว่าเป็นพรสวรรค์ที่ไม่เหมือนใคร เป็นของขวัญจากพระเจ้า
แต่สุดท้ายผลลัพธ์กลับกลายเป็นแบบนี้ไปเสียอย่างนั้น

เส้นซึ่งรู้ว่าเฉิงอี้คาดหวังอยากมีครอบครัวที่สวยงาม

แต่ทำไมเธอถึงมีครอบครัวที่สวยงามไม่ได้ละ

เธอทำได้เพียงพาลูกไปโรงพยาบาล และคอยปลอบโยนเฉิงอี้ แสร้งทำ
เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

แต่การปะทุที่แท้จริงเกิดขึ้นในคืนฤดูร้อนปีที่สอง

อากาศร้อนอบอ้าวและแห้งแล้ง ไม่ใช่เรื่องง่ายเลยกว่าเส้นซึ่งจะกล่อม
ลูกน้อยให้หลับได้ เธอยืนดูยาที่เพิ่งเปลี่ยนใหม่อยู่ข้างเตียง เดิมทีเธอ
ไม่เข้าใจสิ่งเหล่านี้เลย แต่ในช่วงเวลานี้เธอกลับต้องเรียนรู้ชื่อทางวิทยาศาสตร์
ที่ซับซ้อนต่าง ๆ มากมาย

เฉิงอี้ในชุดเครื่องแบบทหารยืนอยู่ที่ประตูพูดว่า “ผมจะไปแล้วนะ
มีภารกิจระยะยาว อาจกินเวลาสี่ถึงห้าเดือน”

“อืม”

“...ดูแลตัวเองด้วยนะ” สุดท้ายเส้นซึ่งพูดเพียงประโยคที่เรียบง่าย
สั้น ๆ

เฉิงอี้เอ่ยว่า “อีกอย่าง หลังจากนั้นผมจะกลับไปช่วยพวกเขาวิจัย
การเล่นแร่แปรธาตุบนเกาะ”

“ฉันบอกแล้วไม่ใช่เธอว่าคุณอย่าไปยุ่งกับเรื่องนั้นอีก” เส้นซึ่ง
ขมวดคิ้วเล็กน้อย “สิ่งนั้นมันพิสดารเกินไป พวกผู้คนที่ใช้ชีวิตอยู่ด้วย
ร่างพลังจิตล้วนมีนิสัยผิดแผกไป คุณไม่สังเกตเธอ...”

“คุณคิดว่าฉันไม่เข้าใจเรื่องพวกนี้เหรอ” เล่นชิงพูดเสียงดังขึ้น “ถึงยังไงฉันก็เป็นคนในตระกูล ยังสามารถแยกแยะผิดถูกได้ เป็นไปไม่ได้ที่คุณไม่สังเกตเห็นจุดนี้ การมีชีวิตนิรันดร์สำคัญกับคุณมากขนาดนั้นเลยเหรอ”

“คุณหมายความว่ายังไง อย่าบอกนะว่าคุณไม่หวังให้เราควบคุมพลังพิเศษของสัตว์ต่างดาวได้”

“มันคนละเรื่องกันเลย การเล่นแร่แปรธาตุนี้มีปัญหา เราควรหยุดสักที”

“สายเกินไปแล้ว วีรบุรุษเหล่านั้นยอมเสียสละเพื่อมนุษยชาติ คุณจะยอมมองดูพวกเขาจากไปโดยไม่ทำอะไรเลยหรือไง”

ขณะที่เล่นชิงกำลังจะเอ่ยปาก เธอก็ตระหนักได้ว่าตัวเองใจร้อนเกินไป จึงสูดลมหายใจเข้าลึก ๆ

เฉิงอี้กลับโกรธเป็นฟืนเป็นไฟ “ก่อนหน้านี้ผมก็รู้สึกว่าคุณมีท่าทีแปลก ๆ ต่อพวกสัตว์ต่างดาว พวกมันเป็นศัตรูกับมนุษย์ตลอดกาล คุณมีจุดยืนยังไงกันแน่”

ลูกน้อยสะดุ้งตื่น ร้องไห้เพราะเสียงทะเลาะกันของพวกเขาสองคน เล่นชิงจึงตัดบท “เลิกเถียงกันสักที ลูกตื่นแล้ว...”

“มีอีกหลายเรื่องที่ผมยังไม่ได้ทำ ตอนนี้มีสัตว์ต่างดาวคลั่งออกอาละวาดที่ดาวเคราะห์ดวงหนึ่ง เป็นไปได้ว่าอาจเป็นมังกรรุ่นแรก ฉะนั้นคุณไม่ต้องยุ่งเรื่องนี้หรอก ลำพังแค่จัดการเรื่องในบ้านก็ปวดหัวพอแล้ว หมอบอกแล้วไม่ใช่หรือว่าระดับการรักษาในปัจจุบันไม่สามารถ...”

เล่นชิงตวาด “ออกไป ไปให้พ้น”

เฉิงอี้ถูกเล่นชิงไล่ออกมา

ประตูเหล็กข้างหลังกระแทกปิดดังปัง เขายืนนิ่งอยู่ในความมืดสลักพัก จากนั้นก็หยิบเทอร์มินัลออกมา

ภาพหน้าจอเทอร์มินัลเป็นรูปพวกเขาสามคนนั่งอยู่ริมหน้าต่าง ทุกคนต่างมีรอยยิ้มประดับหน้า

หลังจากไปจัดการสัตว์ต่างดาวคลั่งที่แนวป้องกัน เฉิงอี้ติดต่อหาเล่นชิง

เพื่อขอโทษจากใจจริง

ดูเหมือนว่าเรื่องนี้จะจบลงด้วยดี แต่ที่จริงแล้วมันเป็นเพียงจุดเริ่มต้นเท่านั้น

ต่อมาพวกเขาทั้งสองใช้ชีวิตวนลูปแบบเดิมอยู่นาน ออกลัศจรรย์ต่างดาว อาการป่วย ทะเลาะโต้เถียงกัน ทุกอย่างผสมปนเปเข้าด้วยกัน ด้วยนิสัยของทั้งคู่ที่ไม่มีใครยอมใคร จึงมีปากเสียงกันรุนแรงขึ้นเรื่อย ๆ

ทั้งที่พวกเขาต่างเป็นบุคคลที่ยอดเยี่ยม แต่ความอดทนของพวกเขา กลับเหือดหายไปตามกาลเวลาและบททดสอบของชีวิต เฉิงอ้อเริ่มกลับบ้านน้อยลง เส้นซึ่งรู้ว่าอีกฝ่ายกำลังหนีความรับผิดชอบครั้งแล้วครั้งเล่า เพราะทุกครั้งที่ได้กลิ่นยาฆ่าเชื้อในโรงพยาบาล เขามักทำหน้าที่นี้คือขมวดเสมอ

เฉิงอ้อเป็นคนมีความทะเยอทะยานมาตลอด เขาก้าวไปตามแผนที่วางไว้ทีละขั้นทีละตอน เพื่อไต่เต้าเลื่อนตำแหน่งทางทหารอย่างไม่หยุดหย่อน

ตอนนี้ดูเหมือนว่าครอบครัวจะกลายเป็นอุปสรรคขัดขวางความก้าวหน้าของเขา

เส้นซึ่งจากไปด้วยสีหน้าไร้อารมณ์ เธอไม่พูดอะไรไร้สาระ ตัดสินใจเปลี่ยนชื่อลูกอย่างเด็ดขาด

เฉิงอ้อยังอยากวิ่งเธอไว้ผ่านภาพโฮโลแกรมในเทอร์มินัล แต่เส้นซึ่งพูดด้วยเสียงเย็นชา “นานแค่ไหนแล้วที่คุณไม่ได้ไปโรงพยาบาลกับเขา ต่อให้ไม่มีเวลา แค่วะมาดูเขาสักนิดก็ยังดี คุณไม่คู่ควรกับฉัน และก็ไม่ใช่คู่ควรกับเขา เราต่างต้องการเวลาให้ตัวเองใจเย็นลง แค่นี้ก่อนแล้วกัน”

หลังจากนั้นเธอก็ตระเวนไปโรงพยาบาลบนดาวเคราะห์ต่าง ๆ พยายามหาวิธีการหรือบรรเทาอาการป่วยของลูกชายมาตลอด

ในวันที่หนึ่งของทุกเดือนจะมีเงินก้อนโตถูกโอนเข้าบัญชี เฉิงอ้อเป็นคนโอนมาให้ มากกว่าเงินค่าเลี้ยงดูที่เขาควรจ่ายหลายสิบเท่า เส้นซึ่งนำเงินทั้งหมดไปใช้รักษาอาการป่วย

ต่อมาเฉิงอ้อสั่งข้อความยาวเหยียดไปหาเส้นซึ่ง ล้วนเป็นคำสารภาพความในใจ

เขากล่าวว่า ‘คำสัญญาจะไม่เปลี่ยนแปลง ผมยินดีปกป้องคุณด้วย

ชีวิตเสมอ ผมต้องขอโทษกับทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้น หวังว่าเรายังมีวันที่จะได้พบกัน หวังว่าผมจะมีโอกาสได้ชดเชยอะไรให้คุณบ้าง อย่านะเสียผมยังมีความลับที่ยังไม่ได้บอกคุณ'

เส้นซึ่งไม่เคยตอบข้อความเขา

จนกระทั่งครึ่งปีต่อมา กองยานทั้งหมดของเจิ้งอี้เกิดระเบิดครั้งใหญ่ ขณะสู้รบกับศัตรูต่างดาวในห้วงอวกาศ

ความว่างเปล่ากลืนกินทุกสิ่ง ท่ามกลางทะเลดาวอันกว้างใหญ่ แม้แต่การระเบิดยังไร้ผู้สังเกต

การต่อสู้ดุเดือดมาก ย่อมเกิดการพลีชีพเป็นธรรมดา

บัตรประจำตัวของเจิ้งอี้ถูกส่งมายังที่อยู่ของเส้นซึ่ง พร้อมกับอีเมลหนึ่งฉบับในเทอร์มินัล

เป็นลายมือหวัด ๆ ของเจิ้งอี้

เขาเขียนว่า [ความลับที่ผมอยากบอกกับคุณ ความจริงแล้วไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร อันที่จริงครั้งแรกที่ผมพบคุณ ไม่ใช่ตอนที่มังกรศิลาปรากฏตัวในดินแดนรกร้าง แต่เป็นตอนฝึกของตระกูล

ผมเป็นผู้รับผิดชอบในตอนนั้น วันที่ออกไปฝึก ทุกคนต่างพูดคุยนานๆ คุณไม่เห็นผม แต่ผมเห็นคุณ

นับจากนั้นผมก็มองเห็นแต่คุณเสมอมา]

เส้นซึ่งอ่านอีเมลฉบับนี้จนจบด้วยสีหน้าเรียบเฉย จากนั้นทุกอย่างก็ดำเนินไปตามปกติ เธอจัดเก็บบ้านเสร็จเรียบร้อย เตรียมป้อนยาลูกมื่อถัดไป และซื้อตัวไปดาวเคราะห์อื่น

ตกกลางคืนลูกน้อยหลับปุ๋ย

บัตรประจำตัวบนโต๊ะสะท้อนแสงจันทร์เป็นประกาย บนนั้นยังมีรอยไหม้จากการระเบิด

การเดินทางไปยังดาวเคราะห์ดวงถัดไปใช้เวลายาวนาน

มีอุบัติเหตุเล็ก ๆ เกิดขึ้นระหว่างทาง ตอนสตาร์ชิปบินผ่านกลุ่มอวกาศ ไม่คิดไม่ฝันว่าจะมีร่องรอยภูตวาฟปรากฏในบริเวณที่ห่างไกล

ห่างไกลหลายปีแสง ผู้โดยสารบนยานตื่นตระหนก บางคนถึงกับ

ร้องไห้โฮ

เส้นซึ่งนั่งอยู่ริมหน้าต่าง เธอเอ่ยถามเพื่อนซึ่งที่อยู่ข้างๆ อย่างลึกลับว่า
“เธอได้ยินอะไรไหม...”

“เธอไม่ได้ยินหรอก ดูเหมือนว่าจะมาจากในอวกาศ”

“ไม่นี่” เพื่อนตอบว่าพลอบเธอเบาๆ “อย่ากังวลไปเลย ภูตวาฟไม่ได้
โจมตีกองยานทุกครั้งหรอก”

เส้นซึ่งกลับรู้ว่านี่ไม่ใช่อาการตื่นตระหนกจนหูแว่วแน่นอน

เธอได้ยินเสียงนั้นจริง ๆ เป็นเสียงเพลงที่ดังมาจากความว่างเปล่า

ราวกับว่ากำลังร้องเพลง

ภูตวาฟไม่โจมตี พวกเธอไปถึงที่หมายได้อย่างราบรื่น

ดาวเคราะห์ดวงนี้เพิ่งเริ่มพัฒนา ไม่ค่อยมีอาคารหลังใหญ่สักเท่าไร
ระหว่างทางไปโรงแรม เส้นซึ่งเห็นคนคนหนึ่งกำลังพูดพิมพ์บางอย่าง
อยู่ตรงแผงลอยข้างทาง

เมื่อมองดูดี ๆ ที่แท้ก็เป็นหมอดูนี่เอง

เธอไม่เคยเชื่อเรื่องทำนายนี้ คนส่วนใหญ่ต่างดูหมิ่นเพื่อความสบายใจ

แต่ตอนที่เธอเดินผ่านแผงลอยนั้น จู่ๆ หมอดูก็ร้องทักเธอ “ได้โปรด
หยุดก่อนคุณผู้หญิง”

“มีอะไรคะ”

ชายคนนั้นขยับแว่นตาก่อนกล่าวว่า “ผมเห็นร่องรอยแห่งโชคชะตา
บนตัวลูกชายคุณ”

เส้นซึ่งหัวเราะขัน แล้วเปิดกระเป๋าเงินหยิบเหรียญออกมาวางตรงหน้า
อีกฝ่ายสองสามเหรียญ แล้วหันหลังเตรียมจะเดินจากไป

ชายคนนั้นรีบพูดอย่างร้อนใจ “เฮ้ คุณไม่ต้องจ่ายเงินผม ผมไม่ได้
หวังจะเอาเงินจากคุณนะ ขอผมแนะนำตัวก่อน ผมชื่อลู่อูซานหัว ทำนาย
ดวงชะตาแม่นสุด ๆ”

ท่าที่ร้อนรนของเขาพบเห็นได้น้อย เส้นซึ่งจึงพูดยิ้ม ๆ อย่างอดทน
“งั้นคุณพูดมาสิ”

ลู่อูซานหัวขยับแว่นตา ปากก็ท่องจิมังบางอย่าง พร้อมกับขยับนับนิ้ว

คำนำ ณ จากนั้นก็พูดด้วยน้ำเสียงเคร่งขรึมจริงจัง “ลูกชายของคุณ...”

แม้เธอจะรู้ว่าส่วนใหญ่ล้วนเป็นคำหลอกลวง แต่เล่นซึ่งก็อดกลั้นหายใจไม่ได้

ลูซานหัวกล่าว “พูดไปคุณอาจไม่เชื่อ ในอนาคตจะมีราชาแห่งสัตว์ต่างดาวมาสู่ขอลูกชายคุณ”

เล่นซึ่งตกใจหน้าถอดสี รีบเก็บเงินไม่กี่เหรียญนั้นกลับไป แล้วจึงเล่นจามูห์หนีออกมา

ตัวอย่าง

วาทย์กษัตริย์เสียสละ

แพทย์ที่มีชื่อเสียง บนดาวเคราะห์ดวงนี้ก็จนปัญญาหาวิธีรักษา ทำได้แค่บรรเทาอาการเพียงชั่วคราว หลังจากลองรักษาอยู่หลายสัปดาห์แต่ก็ไม่เป็นผล เขาจึงแนะนำให้เส้นซึ่งพาลูกชายไปรักษาที่ดาวอื่น

เธอเปลี่ยนไปรักษาที่ดาวเคราะห์อื่นดวงแล้วดวงเล่าเช่นนี้เรื่อยมา แม้เธอจะไปมาหลายแห่ง แต่กลับไม่มีเวลาเพลิดเพลินกับทัศนียภาพเหล่านั้นสำหรับเธอแล้ว การเดินทางทั้งหมดคือการรวบรวมตัวสสารชิปและประวัติการรักษาพยาบาลต่าง ๆ ในเทอร์มินัล

วันรุ่งขึ้นเธอพาลูกชายไปขึ้นสสารชิปอีกครั้ง

ครั้งนี้ต้องใช้เวลาสามวันกว่าจะถึงที่หมาย มีคืนหนึ่ง เธอสะลึมสะลืออยู่บนเตียง จู่ ๆ ก็ได้ยินเสียงอะไรบางอย่าง

มันคือเสียงเพลง

กลายเป็นเสียงบทเพลงจากใต้ทะเลลึกอันกว้างใหญ่ที่แสนลึกลับ

เสียงก้องกังวานไม่ขาดสาย ทรวงอกของเธอเหมือนจะพลอยสั่นสะเทือนไปด้วย

คล้ายกับเสียงที่เธอได้ยินคราวก่อนมาก เส้นซึ่งลุกขึ้นนั่งแล้วมองออกไปนอกหน้าต่าง

ดวงดาวระยิบระยับ แต่ที่มากกว่าแสงวับวาวคือความดำมืดลึกลับ

เสียงเพลงยังอยู่ เธอวางมือบนกระจกโดยไม่รู้ตัว ความหนาวเย็นแห่งความว่างเปล่าถ่ายทอดมา การเชื่อมต่อที่แปลกประหลาดบางอย่างปรากฏขึ้น

มีหัวใจอีกดวงกำลังเต้นผ่านระยะทางห่างกันไม่รู้กี่ปีแสง

ตอนที่หยุดพักอยู่บนดาวเคราะห์ดวงหนึ่ง เลิ่นซึ่งได้รับแจ้งข่าวจาก
ตระกูล

พวกเขากำลังค้นหาบัลลังก์กันอย่างไม่หยุดหย่อน

สมาชิกของสหพันธ์ค้นพบความปรารถนาที่สัตว์ต่างดาวมีต่อบัลลังก์
ในนั้นย่อมมีพลังเหนือกว่าที่พวกเขาจินตนาการไว้

“เป็นดินแดนที่เราไม่เคยสำรวจพบหรือเปล่า มนุษย์จะครอบครองมัน
ได้หรือไม่” ผู้อาวุโสท่านนั้นตื่นเต้นมาก “ถึงอย่างไรภูตวาฬก็มีพลังที่เรา
สุดจะจินตนาการ”

เลิ่นซึ่งตอบสั้น ๆ เพียงว่า “พยายามเข้านะคะ”

“อย่าบอกนะว่าเธอไม่ยากรู้ บางทีมันอาจช่วยรักษาโรคได้”

คราวนี้เธอใจลอยเล็กน้อย หลังผ่านไปนานพักใหญ่จึงตอบว่า “หวังว่า
นะคะ... อ้อ จริงสิ แผนปลุกจิตเป็นอย่างไรบ้าง”

บัลลังก์สร้างแรงดึงดูดทุกคนมากเกินไป

บางทีมันอาจเป็นอีกพลังหนึ่งที่สามารถควบคุมได้

อย่างไรเสีย เมื่อไม่ถึงร้อยปีก่อนมนุษย์ยังไม่มีพลังจิต มีแต่
สัตว์ต่างดาวที่ครอบครองความสามารถนี้ได้ แต่เมื่อเวลาผ่านไปมนุษย์ก็
ค่อย ๆ ตื่นรู้ทางจิตวิญญาณ

ไม่ใช่ทุกคนจะสามารถปลุกจิตให้ตื่นขึ้นได้ จนถึงปัจจุบันมีเพียงไม่กี่
ตระกูลที่สามารถครอบครองพลังจิต ตระกูลนักล่ามังกรมีชื่อเสียงโด่งดังที่สุด
ในหมู่มนุษย์ และก็เพราะแบบนี้เอง พวกเขาจึงมีความสามารถในการออกล่า
ท่ามกลางทะเลดาว

ดังนั้นแผนหนึ่งจึงถูกเสนอขึ้น นั่นคือแผนปลุกจิตปวงชน

เลิ่นซึ่งจากบ้านมานาน จึงไม่รู้สถานการณ์ปัจจุบันในภาพรวม

“ก็เหมือนเดิม” ผู้อาวุโสถอนหายใจ “ไม่ว่าค้นคว้ามามากแค่ไหน ก็หา
ปัจจัยสำคัญในการปลุกพลังจิตไม่เจอ บางทีอาจเป็นพรสวรรค์ละมั้ง ถ้า
ทุกคนมีพลังจิตกัน แบบนั้นสัตว์ต่างดาวและทะเลดาวที่อยู่ไกลโพ้นก็ไม่มีอะไร
ต้องกลัวอีกแล้ว”

จากนั้นก็เป็นการเดินทางที่ยาวนานอีกครั้ง เลื่อนซึ่งเหนื่อยล้าทั้งกายและใจ แต่เธอกลับไม่พบความหวังแม้แต่หน่อย บางครั้งเธอต้องขับยานเหาะเดินทางเพียงลำพังเป็นเวลานาน ลูกชายก็นอนหลับเพราะมีไข้ต่ำๆ เธอต้องอยู่นอกห้องตัวคนเดียว ได้แต่พูดระบายใส่เครื่องบันทึกเสียงเรื่อยเปื่อย

บางครั้งเธอก็หยุดเหม่อลอยไปครู่หนึ่ง ช่วงเวลานั้นไม่รู้ตัวตัวเองอยู่ที่ไหน และกำลังทำอะไรอยู่

ผ่านไปแบบนี้วันแล้ววันเล่า เธอมักได้ยินเสียงเพลงทุกครั้งที่ได้โดยสารยานสตาร์ชิป...มันไม่ชัดเจน เดี่ยวก็ลัดเดี๋ยวก็ไกล วนเวียนอยู่ในความฝันของเธอ

เธอฝันเห็นทะเลลึก

ฝันเห็นสัตว์อสูรและท้องฟ้าที่เต็มไปด้วยดวงดาว

ตอนเธอนั่งสตาร์ชิปครั้งที่ 67 ยานถูกพัดเข้าไปในพายุอวกาศ นั่นเป็นพายุอวกาศระดับ III ที่เกิดขึ้นเฉียบพลัน เป็นอันตรายมากสำหรับพวกเขา

นักบินมาประสบการณกััดพันฝ่าพายุ สตาร์ชิปสิ้นโคลงเคลงอย่างรุนแรงราวกับว่าวันสิ้นโลกกำลังมาเยือน ช่วงเวลานั้นเสียงร้องไห้และเสียงร้องกรี๊ดดังระงมทั่วยาน ข้าวของในห้องล้้มระเนระนาด เลื่อนซึ่งรีบกอดลูกน้อยไว้แน่น ท่ามกลางความโกลาหลนี้เสียงเพลงนั้นยังไม่จางหายไป เพียงแต่เธอไม่ว่างจะไปสนใจ

ผ่านไปหลายวินาที เธอก็ได้ยินเสียงระเบิดสวบแก็วหูกอยู่ใกล้ๆ “นั่นมันอะไร?!”

โทรทัศน์ทุกห้องฉายภาพนอกยานสตาร์ชิปไว้ตลอดเวลา ส่วนมากมีแต่ความมืดมิด นาน ๆ ที่จึงจะมีแสงดาวปรากฏให้เห็น มีเพียงครั้งนี้ที่ทุกคนได้เห็นแสงสว่างเจิดจ้ากะพริบวูบวาบท่ามกลางความว่างเปล่า

สีล้นแพรพรายอ่อนจาง เล็กละเอียด และบิดพลิ้ว

แต่นั้นไม่ใช่กลุ่มดาว กลับดูคล้าย...บางอย่างที่เรืองแสง หรือฝูงปลาที่กำลังแหวกว่ายอยู่รอบ ๆ วาฬ

...ทุกคนรู้ดี นี่คือนสัญญาณว่าภูตวาฬกำลังเข้ามาใกล้

ความเร็วของมันไวมาก แต่เรดาร์ของยานสตาร์ชิปถูกพายุอวกาศ

รบกวนอย่างรุนแรง บวกกับนักบินไม่มีเวลาดูมัน ดังนั้นจึงไม่มีใครสังเกตเห็นตรงจุดนี้

แต่ต่อให้พวกเขาสังเกตเห็นก็ทำอะไรไม่ได้อยู่ดี

เรดาร์ไม่อาจตรวจจับรูปร่างทั้งหมดของมัน และมองด้วยตาเปล่าก็แยกไม่ออกอยู่ดีว่ามันอยู่ตรงไหนกันแน่ มีแค่แสงเรืองรองลอยขึ้นลงอยู่เพียงน้อยนิด หนนี้ในห้องโดยสารแม้แต่เสียงร้องไห้และกรีดร้องก็ขาดหายไปแล้ว เป็นความเงิบว่างเวงชวนให้รู้สึกสิ้นหวัง มือและเท้าของเลิ่นชิงเย็นเฉียบ

พายุอวกาศไม่ใช่ภัยคุกคามอีกต่อไป...มันถูกทำลายโดยร่างกายของภูตวาฬ เพียงสับตัดเบาๆ ก็บดเป่ากระแสเขียวกรากให้จางหาย

สิ่งที่ปรากฏสู่สายตาผู้คนก็คือแสงสีขาวนวลจางๆ มันใหญ่กว่าสตาร์ชิปตั้งไม่รู้กี่เท่าต่อกี่เท่า หมุนวนอยู่ในแสงสว่างอ่อนๆ โดยหันหน้าเข้าหาทุกคนบนยานอย่างเงิบงัน

มันหมุนช้ามาก

มีคนหนึ่งพิมพ์ว่า “นี่คือ...นี่คือดวงตาของมันหรือ”

[เจ้าได้ยินข้าหรือไม่]

ช่วงขณะนั้นเลิ่นชิงตงอยู่ในแวกซ์ นึกว่าภาพลวงตากำลังสนทนากับเธอ

[เจ้าได้ยินข้าหรือไม่]

เสียงลุ่มลึกดังมหาสมุทรนั้นกลับถามซ้ำอีกครั้ง คล้ายกับเสียงเพลงที่เธอเคยได้ยินเหลือเกิน

เลิ่นชิงเบิกตาโตขึ้นเล็กน้อย เดินมาข้างหน้าต่างและมองดูไฟดวงนั้น... มันยังคงจ้องมองมาทางสตาร์ชิป

[เจ้าได้ยินข้าหรือไม่] มันถามซ้ำ

เลิ่นชิงลึกลับพยักหน้า ก่อนถามหยิ่งเชิงออกไป “...คุณคือ”

แม้แต่เธอเองก็ไม่ทันสังเกตด้วยซ้ำ ว่าถ้อยคำที่ตัวเองพูดออกไปกลายเป็นภาษาที่คลุมเครือเข้าใจยาก

ในวินาทีถัดมา พลังจิตมหาศาลไหลทะลักมาจากจักรวาลเหมือนจับเป้าหมายได้ในที่สุด พุ่งชนหน้าต่างในห้องเธอแตกกระจาย เลิ่นชิงหันกลับมา

อุ้มลูกน้อยโดยลัญชาตญาณ และใช้พลังจิตปกป้องรอบกายพวกเขา แม้พลังจิตของเธอเมื่ออยู่ต่อหน้าภูตวาฟจะไม่มีค่าให้พูดถึงเลยก็ตามที่

ทว่าพลังจิตนั้นปกป้องพวกเขาไว้อย่างอ่อนโยน

พวกเขาถูกพาเข้าไปในความว่างเปล่า การเชื่อมต่อแสนมหัศจรรย์บางอย่างก่อร่างขึ้น ทำให้ห้วงดำทมิฬไม่มีมิติติดอีกต่อไป

เหมือนเป็นปาฏิหาริย์ เส้นซึ่งมองเห็นภูตวาฟแล้ว

ภูตวาฟมีผิวสีน้ำเงินเข้ม ตามตัวมีบาดแผลฉกรรจ์นับไม่ถ้วน ครีบทหลังสามแฉกกับครีบทหน้าแข็งแรงทรงพลัง ท้องของมันเป็นสีขาวยริบหรี่

เวลานี้ดวงตาสีฟ้าใหญ่คู่นั้นกำลังจ้องเธอตาไม่กะพริบ

[ข้าไม่มีชื่อหรือคำเรียกขาน] ภูตวาฟกล่าว [แต่ข้ารอคอยเจ้ามาตลอด เจ้าได้ยินเสียงข้าจริง ๆ ไช้หรือไม่]

“...ใช่ ฉันได้ยิน”

จากนั้นภูตวาฟก็หัวเราะ เส้นซึ่งก็รู้ว่าตัวเองรู้ได้อย่างเร็วว่ามันกำลังหัวเราะ บางทีอาจเป็นความสุขที่ปะทุขึ้นจากพลังจิตของทั้งสองฝ่ายที่เชื่อมโยงถึงกัน มันพ่นน้ำออกมาจากบนหัว น้ำที่ไม่รู้ว่ามาจากที่ใดนั้นไม่ได้ควบแน่นจนแข็งตัว ตรงกันข้ามกลับพวยพุ่งสาดกระเซ็นออกมาราวกับอยู่ในทะเลจริง ๆ

ตามด้วยสายรุ้ง

ในจักรวาลมีทั้งกระแสน้ำและสายรุ้ง ฟังดูแล้วเป็นเรื่องที่ไม่มีทางเป็นไปได้

นี่คือของขวัญที่ภูตวาฟมอบให้เธอ รุ้งกินน้ำพาดผ่าน่านฟ้า ผสานกับหมู่ดาวสว่างไสวนับพันหมื่นดวง

[นับจากนี้เราก็รู้จักกันแล้ว] ภูตวาฟกล่าว [ในจักรวาลนี้มีเพียงเจ้าที่ได้ยินเสียงข้า แล้วเจ้ามีชื่อเรียกหรือไม่ โลกนี้ยังมีเผ่าพันธุ์เดียวกับเจ้าอีกหรือเปล่า พวกเขาฟังข้าเข้าใจด้วยไหม]

“ฉันชื่อเส้นซึ่ง บนสตาร์ชิปที่อยู่ข้างหลังเป็นเผ่าพันธุ์เดียวกับฉัน”
เส้นซึ่งตอบ

ผู้คนบนยานกลับไม่รู้เลยว่ามีคนถูกภูตวาฟพาตัวไป พวกเขาเร่ง

เครื่องยนต์เต็มสูบเพื่อจะหนีไปจากที่นี่โดยเร็วที่สุด ตอนนี้เส้นซึ่งแทบไม่เห็น
แม้แต่เงาของสตาร์ชิปแล้ว ทว่าระยะห่างนี้แทบไม่มีผลใดๆ ต่อภูตวาฟ

เส้นซึ่งยังตกใจไม่หาย ท่ามกลางความตระหนกเธอก็ตระหนักได้ว่า
ที่จริงแล้วภูตวาฟไม่สังเกตถึงการมีอยู่ของผู้คนบนสตาร์ชิปนั้นเลยสักนิด

ถึงอย่างไรสำหรับภูตวาฟ สตาร์ชิปก็ไม่ต่างจากขยะที่ลอยอยู่ในจักรวาล
ไม่มีค่าให้หยุดมองด้วยซ้ำ

[สิ่งที่อยู่ในโลหะที่ไม่ร่อนนั้นเป็นพวกเดียวกับเจ้านั่นหรือ]

“ใช่ค่ะ เราเดินทางท่องเที่ยวไปในอวกาศ ฉันคิดว่าพวกเขาคงไม่เข้าใจที่
คุณพูด...เราเคยพยายามจะสื่อสารกับคุณ แต่ก็ไม่เป็นผล”

คราวนี้ภูตวาฟกลับหวาดวิตก

เส้นซึ่งสัมผัสได้ถึงอารมณ์ของภูตวาฟอีกครั้ง เป็นความสับสนตึรวน
เหมือนไม่เข้าใจสักนิดว่าเกิดอะไรขึ้นกันแน่

...ความรู้สึกแปลกๆ เกิดขึ้น มันไม่เหมือนสิ่งมีชีวิตที่น่าสะพรึงกลัว
และไร้ความรู้สึกอีกต่อไปแล้ว

เส้นซึ่งพูดขึ้นอีก “คุณ...ปล่อยพวกเราไปได้ไหม” เธอทอดลูกน้อยไว้ใน
อ้อมแขนแน่น “หรือแค่เขาค้นตัวก็ได้”

[เจ้าอาศัยอยู่ที่ดาวเคราะห์ดวงไหน]

“เป็นที่ที่ไกลแสนไกล” ดูเหมือนอีกฝ่ายจะยอมปล่อยพวกเธอไป
เส้นซึ่งถอนหายใจโล่งอก รีบบอกชื่อดาวเคราะห์ออกไปหลายดวงอย่าง
รวดเร็ว “คุณรู้จักดาวพวกนี้ไหม”

ไม่ผิดไปจากที่คาดไว้ ภูตวาฟไม่รู้จักชื่อดาวเคราะห์พวกนี้เลย

ภูตวาฟกล่าวว่า [ข้าจะพาเจ้าไปดูก่อนแล้วกัน]

แสงดาวรอบๆ หมุนวนทันที

เส้นซึ่งใช้เวลาหลายวินาทีกว่าจะตั้งสติได้ พวกเขาฝ่าทะลวงไปใน
ท้องฟ้าที่เต็มไปด้วยดวงดาว สีฟ้าน้ำทะเลและสีเทาอมม่วง สีเขียวมะกอก
และสีขาววาวว้าง ผสานกับสีแดงปะการังและสีน้ำตาลเขากวางเกิดเป็น
แสงงดงาม

เพียงชั่วพริบตา พวกเขาถึงดาวเคราะห์ที่อยู่ไกลออกไปหลายปีแสง

[ที่นี่หรือ]

เส้นซึ่งวิเคราะห์ครูหนึ่งจึงตอบว่า “ไม่ใช่ ไม่มีใครอาศัยอยู่ที่นี้ แต่มีดาวเคราะห์ดวงหนึ่งอยู่ใกล้ๆ”

เห็นได้ชัดว่าเธอประเมินความเข้าใจคำว่า ‘อยู่ใกล้ๆ’ ของภูตวาฟผิดไป ในเวลาต่อมาพวกเขาได้เดินทางข้ามปีแสงไปนับไม่ถ้วน เส้นซึ่งรู้จักดาวเคราะห์ต่าง ๆ เป็นอย่างดี เพียงแต่ดาวเคราะห์หลายดวงที่ภูตวาฟพาเธอไปดูล้วนเป็นดาวเคราะห์ที่เธอไม่เคยได้ยินชื่อมาก่อน ดาวเคราะห์เหล่านี้มีพื้นผิวที่แปลกประหลาด ระบุไม่ได้ด้วยซ้ำว่าเป็นดาวเคราะห์ประเภทใด

ต้องใช้เวลาลักพักภูตวาฟถึงหาดาวเคราะห์ที่เส้นซึ่งพูดถึงเจอ

ก่อนจะใช้พลังจิตส่งพวกเธอกลับ ภูตวาฟเอ่ยถามว่า [ครึ่งหน้าเจ้าจะมาอีกเมื่อไหร่หรือ]

“ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน” เส้นซึ่งบอก “ฉันต้องพาเขาไปรักษา”

[ตกลง แต่ครึ่งหน้าข้าต้องหาเจ้าเจอแน่ ข้าจำเสียงเจ้าได้] เมื่อเอ่ยถึงประเด็นนี้ พลังจิตของภูตวาฟก็เกิดกระแสแห่งความสุขเอ่อล้นขึ้นมาอีกครั้ง แถมยังอวลยอวารณนิด ๆ [เราจะได้พบกันอีก เจ้าอย่าโกรธไปเลย ต่อไปข้าจะไม่กินกล่องเหล็กของเผ่าพันธุ์เดียวกับเจ้าอีกเด็ดขาด]

เจอสัตว์ต่างดาวที่น่าสะพรึงพุดมาแบบนี้ ที่จริงควรรู้สึกว่าเป็นเรื่องที่น่ากลัวมาก

แต่เส้นซึ่งกลับไม่ได้รู้สึกแบบนั้น

บางทีอาจเพราะมีกระแสแห่งความสุขอันบริสุทธิ์อย่างแรงกล้าเจืออยู่ เมื่อได้กลับมายังดินแดนที่คุ้นเคยอีกครั้ง ทุกอย่างที่เกิดขึ้นเมื่อครูเหมือนเป็นเพียงความฝัน

เส้นซึ่งเล่าความจริงทุกอย่างที่เกิดขึ้นให้คนในตระกูลรับรู้

เรื่องนี้สร้างความตกใจในระดับเดียวกับระเบิดนิวเคลียร์ เทพทำให้คนในตระกูลแตกตื่น พวกเขายังคงรอบคอบเช่นเดิม ไม่ให้ทุกคนในตระกูลและผู้บริหารระดับสูงของสหพันธรัฐ หรือพูดให้ถูกก็คือมีคนรู้เรื่องนี้น้อยมาก

นับจากนั้นเป็นต้นมา ต่อให้เข้าไปใกล้แค่ไหน ภูตวาฟก็ไม่โจมตีกองยานของพวกเขามากอีกเลย เส้นซึ่งกลายเป็นผู้ทรงอิทธิพลชั่วขณะ ผู้คน

นับไม่ถ้วนต่างมาตีสนิทด้วย จากเดิมมีคนไถ่ถามถึงอาการป่วยของลูกชายเธอ
แต่ไม่กี่คน ตอนนั้นก็กลับแหกกันมาอยากเร่งรักษาลูกชายเธอ

สิ่งที่ตามมาคือถ้อยคำวิพากษ์วิจารณ์ที่ถาโถมเข้ามาารวกับพายุ

“คุณทำให้มันไม่โจมตีกองยานได้ แล้วทำไมถึงไม่ถามเรื่องบัลลังก์”

“การมีอยู่ของบัลลังก์คืออะไรกันแน่ พลังอำนาจของมันเกี่ยวข้องกับ
กับบัลลังก์หรือเปล่า”

“ภูตวาฬมาจากไหน จากกาแล็กซีอื่นหรือเปล่า แล้วยังมีสัตว์ต่างดาว
ตัวอื่นที่เหมือนกับมันอีกหรือไม่”

“ถ้าในกาแล็กซีนั้นมีสัตว์ต่างดาวคลุ้มคลั่งโผล่มา เธอต้องรีบให้มันไป
จัดการนะ ดูซิว่ามันจะเชื่อฟังเธอไปตลอดหรือไม่”

“โอ๊ย ไม่ต้องรีบ ๆ ต้องทำให้มันเชื่อใจเธอก่อน จากนั้นเรื่องทุกอย่าง
ก็ง่ายขึ้น เส้นซึ่งเธออย่าใจร้อนเชียวนะ ค่อยเป็นค่อยไป เรายังมีเวลา
รอได้”

เส้นซึ่งอดีตจากการถูกกดดัน เดิมทีไม่มีหมอกคนไหนรักษาอาการป่วย
ของลูกชายเธอได้ก็ปวดหัวมากพอแล้ว ตอนนี้อันยังมีเรื่องพวกนี้มากวนใจอีก...
ทั้งที่ความจริงเธอได้เจอภูตวาฬแค่ไม่กี่ครั้ง

เธอเดินทางรอนแรมมาอย่างยาวนาน ร่างกายเธอทรุดโทรมลงเรื่อย ๆ
มีครั้งหนึ่ง อุตุสำหันธ์หนีพ้นจากการตามตอแยของคนพวกนั้นได้ เธอ
เดินทางไปยังถิ่นทุรกันดารเพื่อปรุงยาตามสูตรที่ได้มา

ที่แห่งนี้อยู่ไม่ไกลจากตัวเมืองมากนัก ปกติไม่มีสัตว์ต่างดาวมาที่นี่
มีเพียงดวงดาวที่สว่างไสวอยู่บนฟ้า

เธอนอนอยู่ในเต็นท์

ครั้งนี้เธอหลับลึกมาก รู้สึกแน่นหน้าอก หัวใจเต้นเร็ว เหมือนมี
บางอย่างตกลงมา นี่เป็นการนอนหลับที่ผิดปกติ ตอนเธอตื่นมาเหงื่อโชกกาย
ไปหน้าขาารชืดอย่างกับคนตาย

เมื่อหันมามองข้างกายลูกน้อยหายไปแล้ว

หัวใจเธอกระตุกวบ พยายามฝืนอาการหน้ามืดตาลายวิ่งออกมานอก
เต็นท์ จากนั้นก็เหมือนหัวใจแทบหยุดเต้น...

ข้างนอกเต็นท์ ภายใต้แสงดาวพร่างพราว มีมังกรดวงตาสีทองสว่างไสว
เกล็ดสีเงินของมันเป็นประกายทั่วตัว ตรงขอบเป็นแสงสะท้อนหลาก
สีส่น จากสีม่วงจางๆ เปลี่ยนเป็นสีเขียวอ่อน ต่อด้วยสีฟ้าเข้มสลับกับสีขาว
นวลดุจพระจันทร์ เสมือนดั่งทางช้างเผือกมลาย กลุ่มดาวดงามสว่างไสว
เป็นมังกรเยาว์วัยตัวหนึ่ง ยังสูงไม่ถึงครึ่งของผู้ใหญ่
การฝึกฝนจากตระกูลทำให้เส้นซิ่งตัดสินใจได้ในชั่วเสี้ยววินาที “นี่ต้อง
เป็นมังกรรุ่นแรกหรือสูงกว่าอย่างแน่นอน!”

เวลานี้เขามังกรของมันกำลังถูก...เล่นจาวมูกำไว้
แม้เด็กชายจะมีการเชื่อมซิมจากไซ้สูงมาเป็นเวลานาน แต่ด้วยความ
ที่มีพลังจิตกล้าแข็งมาตั้งแต่เกิด เรียนรู้สิ่งต่างๆ ได้เร็วมาก เวลานี้เขาจับ
เขามังกรโยกไปมาพลงหัวเราะคิกคัก ท่าทางเบิกบานอารมณ์ดีอย่างไม่เคย
เป็นมาก่อน

แม้เด็กน้อยจะมีเรี่ยวแรงไม่มาก แต่มังกรเงินก็ยังหวาดกลัวเขา
ขณะที่เส้นซิ่งรีบวิ่งเข้าไปหา เด็กน้อยก็ปล่อยมือออกในที่สุด มังกรเงิน
รีบทยานตัวแผ่นหนีไปต่อหน้าต่อตาเส้นซิ่ง

มังกรหนีไปพร้อมส่งเสียงร้องจ๊อๆ ด้วยความคับข้องใจ
เส้นซิ่งตกใจแทบตาย รีบอุ้มลูกชายกลับเข้าอ้อมอก พาขึ้นยานหะ
เตรียมจะกลับเข้าเมืองในคืนนั้น แม่เตเต็นท์ก็ไม่เอาแล้ว

ไม่ถนัดเลยกว่าที่เธอจะดึงสติกลับมาได้บ้าง เธอพิมพ์ “มังกรตัวนั้น
มาจากที่ไหนกันนะ”

เด็กชายอธิบายด้วยเสียงอ้อแอ้
...มันปรากฏตัวกลางแสงดาว
มาจากทะเลดาวอันไกลโพ้น
แน่นอนว่าเส้นซิ่งไม่เชื่อเรื่องนี้ แค่อคิดว่าเป็นคำพูดไร้สาระตามประสา
เด็ก ๆ

เหตุการณ์นี้สร้างความกระหึ่มกระเทือนทางใจแก่เธออย่างสาหัส
เธอสะดุ้งตื่นกลางดึกเพราะฝันร้ายตามหลอกหลอนหลายครั้ง จิตใจไม่สงบ
ใช้เวลาเกินกว่าครึ่งปีอาการของเธอจึงค่อยดีขึ้นบ้าง

ระหว่างที่เธอเดินทางต่อไป เธอได้เจอภูตวาฬอีกหลายครั้ง

แรกเริ่มเธอตกใจจนหน้าซีด มาตอนนี้เธอมีสติและใจเย็นขึ้นมาก
ทุกครั้งเธอสามารถอยู่ในมิติที่ว่างเปล่าเย็นเยือกได้อย่างสงบ ฟังเพลง
อันทรงพลังที่ดังก้องราวกับบอญู่ได้ทะลึง

มันอึ้งว้าง ว้างเปล่า และกว้างใหญ่ไพศาลมานับหมื่นปี

ในที่สุดก็หาผู้ฟังได้แล้ว

ภูตวาฬกล่าวว่า [หลังจากที่เจ้าจากไปคราวก่อน ข้าได้เรียนรู้สิ่งต่าง ๆ
มากมาย]

“จั้นเหรอ คุณได้เรียนอะไรมาบ้างล่ะ”

[พวกเผ่าพันธุ์เดียวกับเจ้ามักชอบใช้คำแปลก ๆ มีบางคำที่ข้าพอจะ
เข้าใจ แต่บางคำฟังไม่รู้เรื่องเลย เช่น ‘รัก’ ‘อดีต’ ‘เงินอายุ’ และก็ ‘ชอบ’
เจ้าช่วยอธิบายให้ข้าเข้าใจหน่อยได้ไหม]

เส้นซึ่งอธิบายให้ภูตวาฬฟังอย่างใจเย็น

[เป็นแบบนี้เองเหรอ แล้วข้าพูดได้หรือไม่ว่าข้ารักเจ้า เพราะจากที่เจ้า
อธิบายมา เจ้าเพิ่งจากไปแค่หนึ่งนาทิจ้าก็เริ่มคิดถึงเจ้าแล้ว]

เส้นซึ่งหัวเราะขัน “ไม่ได้เหรอ คำนี้ข้าไม่ได้ใช้กันในงานนี้ ปกติใช้กับ
ความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกันมาก”

[เจ้าเคยมีคนที่เจ้ารักหรือไม่]

“เคยมีสิ แต่ตอนนี้ข้ากลับสตาร์ดัสต์ไปแล้ว ดังนั้นตามความรู้สึก
ที่คุณว่ามา สิ่งที่คุณควรพูดคือ ‘ฉันชอบคุณ’”

[ก็ได้] ภูตวาฬพ่นละอองน้ำและสายรุ้งอีกครั้ง [จั้นข้าชอบเจ้ามาก เจ้า
เจตจรัสกว่าดาวทุกดวง]

“แล้วคุณได้เรียนรู้อะไรอีกบ้าง”

[ยังมีอีกมากมาย เช่น อย่างที่เจ้าสอนข้าว่า ‘ที่รัก ออร์เดอร์นี้ไม่รวม
ค่าจัดส่งฟรีนะจ๊ะ’ แม้ข้าจะไม่ค่อยเข้าใจความหมายก็เถอะ]

เส้นซึ่งหัวเราะ

[แต่ข้าไม่รู้อะไรเกี่ยวกับโรคที่เจ้าพูดถึง บางทีในกาเล็กชีอันอาจมี
วิธีการ]

“อืม ฉันจะไปลองหาดู”

[เจ้ามีสิ่งยึดติดที่แปลกมาก ข้าไม่ค่อยเข้าใจ เจ้าเคยไปมาแล้วหลายแห่ง ดูท่าทางเรื่องนี้ไม่น่าจะประสบความสำเร็จ]

“นั่นสินะ” เลื่อนซึ่งเงียบไป “ก่อนหน้านี้ฉันเคยอธิบายว่าภาพยนตร์คืออะไรให้คุณฟังแล้วไม่ใช่เหรอ”

[อืม มันเป็นเรื่องที่มีรูปภาพ]

“ในนั้นมีประโยคหนึ่งที่ฉันชอบมาก” เธอกล่าว

และนี่ก็เป็นประโยคหนึ่งที่เจิ้งอี้เคยพูดกับเธอตอนที่อยู่โรงพยาบาลเมื่อนานมาแล้ว

ในเวลานั้นทั้งสองต่างอ่อนล้ากันมาก เจิ้งอี้ซุกตัวอยู่บนเก้าอี้ ทว่าเลื่อนซึ่งยังมีเรี่ยวแรงศึกษาใบสั่งยา แถมยังจัดตารางของวันรุ่งขึ้นได้อย่างเหมาะสม

ไม่เพียงแค่วันนี้เท่านั้น แต่เป็นแบบนี้ทุกครั้ง เธอมีความมุ่งมั่นในระดับที่น่าตกใจและเหลือเชื่อ

จากนั้นเจิ้งอี้ก็นึกถึงภาพยนตร์เรื่องหนึ่ง ซึ่งมีบทพูดที่สื่อถึงอารมณ์ได้เป็นอย่างดี “พระเจ้าไม่อาจอยู่ได้ทุกแห่งหน ฉะนั้นพระองค์จึงสร้างผู้เป็นแม่ขึ้นมา”

ราชามังกรตัวน้อยกับเจ้าชายของเขา 4

龙王弱小无助但能吃 [星际]

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com @amarinbooks Lilac.Novel Lilac_Novel

Published originally under the title of 《龙王弱小无助但能吃 [星际] 》(Long Wang Ruo Xiao Wu Zhu Dan Neng Chi Xing Ji)

Author © 江为端 (Jiang Wei Jie)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司

(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai edition copyright © 2025 Amarin Corporations Public Company Limited.

Arranged through JS Agency Co., Ltd., Taiwan

All rights reserved.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ไม่มีวิธีใดนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์

และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8358-4

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตพันธุ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา อนุชา จิระอร

บรรณาธิการบริหาร ปริญดา มั่นสมันตรี • บรรณาธิการ ชลลดา ชลลดา, ชมขวัญ ทั้งสุนทร

บรรณาธิการเทียบภาษา สิริภา ชนบดีภัทร • บรรณาธิการต้นฉบับ ธนิดา เจริญทรัพย์

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ เขยกลั่น • ศิลปกรรมปก ดวงหทัย มิตตอุทิศชัยกุล

ออกแบบรูปเล่ม สุนิดา ภาวะทรัพย์ • พิสูจน์อักษร พชร เรืองฉาย, ณปภัช

ต้นกำเนิดอันเป็นปริศนาของนกสำมือหนึ่ง **เส้นจาวมู่**
พลังที่แท้จริงของมังกรบ๊อ **หลงซืออวี่**
ทุกเรื่องราวจากอดีตล้วนเชื่อมโยงถึงกัน
สู่ศึกชี้ชะตาสุดท้ายของผุ้กล้า เจ้าหญิง และมังกร
นี่คือตอนอวสานของเทพนิยาย
ที่จะสิ้นสุดเกือบทันที

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-8309-6

9 786161 883096

455 หน้า